

РЕШЕНИЕ

№ 1061

гр. София, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 29.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **9610** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.405 от Кодекса на труда (КТ) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на «РЛГ 2016» ЕООД против предписание по т.1 от протокол № ПР2333035/15.09.2023г. (ПИП), издадено от инспектори в дирекция «Инспекция по труда» - София (ДИТ). Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

В обстоятелствената част на представения ПИП се посочва, че от 04.09.2023г. до 15.09.2023г. инспектори от ДИТ извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в „РЛГ 2016“ ЕООД в присъствието на упълномощен представител.

При проверката било установено, че с трудов договор от 07.09.2017г. Д. И. Б. е назначена от жалбоподателя на длъжност „заместник мениджър лаборатория“, с договорено брутно трудово възнаграждение в размер на 1400.00 лв. В трудовото ѝ досие се съдържа заповед към индивидуалния трудов договор за назначаване за работа, като в т.4, буква а) от същата е определено допълнително възнаграждение за продължителна работа 0,6 % за всяка година трудов стаж. При преглед на платежните документи (платежни фишове) за периода от месец 09.2020г. до месец 07.2023г. вкл., се установило, че на посочената служителка не е изплатено допълнително месечно

възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в процент върху основната работна заплата, определена със заповед към индивидуалния трудов договор, след като е придобила това право, в нарушение на чл.12, ал.1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРВ). С оспорения акт на жалбоподателя било предписано да начисли и изплати на Д. И. Б. посоченото допълнително месечно възнаграждение за периода от месец септември 2020г. до месец юли 2023г., в срок до 02.10.2023г.

В производството пред съда не бяха представени доказателства за съществуването на обстоятелства, годни да обосноват изводи, различни от формираните от административния орган. Служителката е била назначена със заповед № 003/05.09.2017г. (л.22 от делото). Видно от т.4, б.„а“ от тази заповед, е определено допълнително възнаграждение за продължителна работа 0,6 % за всяка година трудов стаж. Не се установява, нито се твърди това допълнително възнаграждение да е било изплащано в периода от септември 2020г. до юли 2023г. включително. С представеното писмо от 27.06.2020, отправено чрез електронна поща до служителката, е предложено бруто месечно плащане от 1470 лв. на месец. В отговор от 29.06.2020г. се посочва, че служителката приема общото ѝ възнаграждение да бъде намалена на 1470 лв. като обща компенсация, но за определен период, който не е уточнен, и е изразено очакване компанията да увеличи заплатата ѝ, когато работата се върне към нормалните си граници; направено е и искане длъжността ѝ да бъде променена на „Ръководител лаборатория“. Така разменените изявления не позволяват да се заключи, че е предприето изменение на трудовите правоотношения, което да е изключило съществуването на цитираното по-горе допълнително възнаграждение по т.4, б. „а“ от заповед № 003/05.09.2017г. На първо място, тази кореспонденция не обективира съвпадение на насрещните волеизявления на двете страни да променят съществени условия на уговореното между тях, в т. ч. относно длъжността на допълнителното възнаграждение, тъй като обективизираното съгласие на служителката е под условията на неопределен срок и промяна на длъжността, които не се установява да са се осъществили. На второ място, в чл.5, ал.1 от договора, сключен между служителката и жалбоподателя на 05.09.2017г., чиято дата е поправена на 07.09.2017г. (л.90-91) е посочено, че месечното брутно трудово възнаграждение се определя на 1400 лв. Същата сума в т.3 от заповедта за назначаване на работа от същата дата е наречена „основно месечно трудово възнаграждение“ и отделно е уговорено допълнително такова в т.4, б. „а“ от заповедта. Ето защо, не може да се приеме, че представените допълнителни споразумения към посочения договор, с които се променя месечното брутно трудово възнаграждение съответно на 1700 лв., 1960 лв. и 1470 лв., засягат уговореното допълнително възнаграждение. При това, посочените суми в представеното извлечение от трудова книжка, представляваща официален документ, са означени като основно трудово възнаграждение (л.79). По изложените съображения, не се установява основание да се приеме, че уговорката по т.4, б. „а“ от заповедта за назначаване на работа е била отменена по взаимно съгласие на страните по трудовото правоотношение. Наред с това, допълнителното месечно възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит е и нормативно установено задължение на работодателя съгласно чл.12, ал.1 НСОПЗ.

Към датата на проверката договорът между жалбоподателя и служителката е бил прекратен на основание чл.328, ал.1, т.3 КТ с представената заповед № 001/31.07.2023г. Независимо от това, предвид предмета на процесното предписание,

контролните органи на инспекцията по труда са разполагали с компетентност съгласно чл.404, ал.1, т.12 КТ да задължат бившия работодател да изплати неизплатените трудови възнаграждения.

По изложените съображения и като прецени законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът намира, че предписанието е издадено от компетентен орган в установената форма. При това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и то е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото и съгласно чл.143, ал.3 АПК разноските остават за жалбоподателя така, както са направени и следва да бъде уважено искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 100 лева съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ. Сумата следва да бъде платена на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", която е юридическо лице съгласно чл.2, ал.1 от Устройствения ѝ правилник.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на «РЛГ 2016» ЕООД, с ЕИК[ЕИК], против предписание по т.1 от протокол № ПР2333035/15.09.2023г., издадено от инспектори в дирекция «Инспекция по труда» - София.

ОСЪЖДА «РЛГ 2016» ЕООД, с ЕИК[ЕИК] да заплати на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда", сумата 100 (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: